יום ג' פרשת יתרו תשפ"ג

שמות יח יתרו

חֹתֵן מֹשֶׁה וּבָנָיו וְאִשְׁתּוֹ אֶל־מֹשֶׁה
אֶל־הַמִּדְבָּר אֲשֶׁר־הוּא חֹנֶה שָׁם
הַר הָאֱלֹהִים: ו וַיֹּאמֶר אֶל־מֹשֶׁה אֲנִי
חֹתְנְךָ יִתְרוֹ בָּא אֵלֶיךָ וְאִשְׁתְּךָ וּשְׁנֵי
בָנֶיהָ עִמָּהּ: ז וַיֵּצֵא מֹשֶׁה לִקְרַאת
חֹתְנוֹ וַיִּשְׁתַּחוּ וַיִּשַּׁק־לוֹ וַיִּשְׁאֲלוּ אִישׁ־

רש"י

(ה) אל המדבר. אף אנו יודעים שבמדבר היה, אלא בשבחו של יתרו דבר הכתוב, שהיה יושב בכבודו של עולם, וגדלו לבו לצאת אל המדבר מקום פלוא, לשמוע דברי תורה (מכילתא): (ו) ויאמר אל משה. על ידי שליח ל (שם): אני חתנך יתרו וגו'. אם אין אתה יודע בגיני, לא בגין אשתך ם, ואם אין אתה יודע בגין אשתך ג, לא בגין שני בניה (שם): (ז) ויצא משה. כבוד גדול נתכבד יתרו באותה שעה, כיון שיצא משה, יצא אהרן נדב ואביהוא ם, ומי הוא שרצה את אנו יודעין ולא יצא (שם. תנחומא ו):

שפתי חכמים

מקשים בכאן.

וכי יתרו שהיה גדול היה רודף אחר כבוד שישלח צא בגיני, ואין זה קשיא כי אין זה רדיפת הכבוד רק הסרת גנאי ובזיון, שכל אדם אפילו צדיק וחסיד מקפיד על בזיונו, מפני שדרך לכבד את האורח ובפרט כאשר היה חותן משה, אם לא יצא לקראתו היה בזיון וגנאי ליתרו, ועשה זה להציל מן הגנאי והבזיון ואין זה רדיפת כבוד כלל.

ם דקשה לרש"י מה כבוד היה ליתרו שמשה

לכבד יצא לקראתו, ועוד שהוא ולזול שמשה מלך ונשיא היה וגנאי ובזיון הוא למלך ליצא יחידי, לכן פירש וכיון שיצא מסתמא יצא אהרן וכו', ומסברא דנפשיה קאמר הכי. (ר"א מזרחי):